

Na včele vzhůru k olympiádě! Adrenalin žene bobistku Tajcnarovou vpřed

19.2.2025 - Markéta Kosová | Česká olympijská

„Když jste sportovcem tělem i duší, chcete to zažít,“ těší se na olympijské hry v Miláně a Cortině 2026, na které teď upíná téměř veškerou pozornost. Kdyby byly hry tuto nebo minulou sezonu, měla by místo zajištěné. Jenže o kvalifikaci rozhodnou až závody těsně před olympiádou. „Příští sezonu budu zas o něco rychlejší, zkušenější a lépe připravená,“ věří. V březnu ji čeká ještě mistrovství světa v americkém Lake Placid, kde se pokusí zabojet na monobobu.

Minulý rok získala české občanství, aby mohla i nadále vrcholově závodit na bobech. „Stále se cítím být více Slovenka. Ještě chvíli potrvá, než se budu cítit jako Češka.“ S úsměvem pak ale dodává: „Už se na mě lepí česká slovíčka a některá si dokonce vybavím lépe než slovensky.“ Českou hymnu si už také zazpívala, a to na juniorském mistrovství Evropy v lotyšské Siguldě, kde si dojela pro své první zlato. „To byl moment, na který budu vždycky s velkou radostí vzpomínat.“

Nabídka závodit na bobech přišla už v patnácti letech. „Tehdy mi maminka řekla, že jen přes její mrtvolu,“ vypráví. V osmnácti už dceři podlehla. „Vždycky mi chtěla dát šanci, abych si vyzkoušela, co chci. Takže mi to nezakazovala, ale doteď se bojí.“ Maminka ji na závody doprovází jen zřídka. „Jednou mě přišla povzbudit na start, ale v jejím hlase jsem cítila, že se hrozně bojí. Pak jsem jí řekla, ať už tam radši nechodí. Byla jsem z toho více ve stresu než ona.“

„Máme jen dvě jízdy. Když uděláme chybu, zpátky už to nevrátíte. Je to větší zodpovědnost,“ říká v porovnání s fotbalem, kterému se dříve věnovala. O to větší zodpovědnost cítí, když jede jako řidička ve dvojbobu s parťačkou. Jenže boby nejsou jen o tom, sjet dráhu co nejrychleji, stroj vyžaduje i důkladný servis. „O boby se staráme nonstop. Strávíme hodiny v garáži, aby to bylo na jízdy připravené.“ Pořízení takového monobobu se pohybuje se vším vybavením okolo milionu korun. „Můj bob mi kupovala mamka. Brala si na to úvěr, který ještě splácí,“ dodává s pokorou.

Svému stroji neřekne jinak než Bobík nebo Včelíčka. „Na monobobě mám polep, který vypadá jako včelí pláštěv. A taky si ráda říkám, že jezdím rychle jak včelka,“ směje se. Tento sport ji v životě hodně naučil po psychické, fyzické i technické stránce. „Kdybych nedělala boby, nevěděla bych, jak doma něco spravit. Díky nim jsem zručnější, často si je opravuju sama.“

Bobisté se řítí ledovým korytem mnohdy rychlostí více než 100 km/h. Jak se vypořádává se strachem? „Máme mít respekt, ale ne strach. Na začátku jsem strach měla, protože jsem nevěděla, co čekat. Teď mám respekt třeba z trati v německém Altenbergu, která je nejtěžší v Evropě. Vždycky se musím postavit na start a dát do toho všechno.“ Právě rychlost a adrenalin ji na tomto sportu baví nejvíce. Bobisty považuje za jedny z nejšpičkovějších atletů hlavně kvůli jejich síle, rychlosti a výbušnosti, kterou musejí na startu vyvinout.

Sportu se chce věnovat co nejdéle, olympiádu ale nebere jako největší sen. Svoji budoucnost vidí v předávání zkušeností. „Chci být přínosem pro budoucnost sportovců. Snažit se pomáhat mladším dostat se na místo, kam jsem se teď dostala já díky trenérům. Kdyby nebylo skvělých trenérů, není skvělých sportovců.“

<https://www.olympijskytym.cz/article/na-vcele-vzhuru-k-olympiade-adrenalin-zene-bobistku-tajcnarovou-vpred>